

[Økonomiministeren.]

indgreb, der blev iværksat i fjor, således at prisniveauet nu gennem nogle måneder har været meget stabilt.

Imidlertid kan den forbedring af betalingsbalancen, som kan opnås ved at bremse væksten i den indenlandske efterspørgsel og dermed i importen, ganske vist lette problemerne på kort sigt, når lagerbeholdningerne tilpasses, men i det længere løb kan den resultere i en utilfredsstillende udvikling i produktion og beskæftigelse. Derfor er det vigtigt, at dette pusterum udnyttes til at flytte ressourcer over fra hjemmemarkedet til eksporten og sikre, at disse ressourcer fastholdes i eksporterhvervene. Denne dæmpning af den indre efterspørgsel, som opnås gennem vor stramme finans- og pengepolitik, giver mulighed for en sådan overflytning af ressourcer. Men udnyttelsen af disse muligheder afhænger ikke alene af, at der frisættes arbejdskraft og produktionskapacitet fra efterspørgslen på hjemmemarkedet. Mulighederne for at udnytte pusterummet afhænger også af konjunkturerne i udlandet og af, hvordan vi selv løser vore omkostningsproblemer.

Der er næppe tvivl om, at der vil være chancer for at øge afsætningen i udlandet ganske betydeligt også i år. Der er stadig højkonjunktur i de lande, hvortil hovedparten af vor industrieksport går. Dog vil 1971 ikke give os de samme gunstige afsætningsvilkår som sidste år, hvilket bl. a. hænger sammen med de inflationsdæmpende forholdsregler, der er truffet i en række lande. På to så vigtige markeder som Sverige og Tyskland stiger efterspørgslen tydeligvis svagere end i fjor. I det hele taget vil afsætningen på eksportmarkederne i år ske i et væsentlig mere konkurrencepræget klima. Det skærper kravene til vor konkurrence-mæssige formåen, og problemerne bliver understreget af, at vi under de meget gunstige vilkår i fjor ikke formåede at fastholde vore markedsandele på en række vigtige eksportmarkeder. I betragtning af den struktur, vor eksport har, er det bydende

nødvendigt, at man vender tilbage til en situation, hvor industrieksporten øges i et stærkere tempo end udlandets efterspørgsel efter industrivarer, d. v. s. hvor den danske markedsandel stadig udvides. Dette gælder ikke mindst, da det jo desværre er sådan, at afsætningsvilkårene for landbrugseksporten er forringet i de seneste måneder.

Det er på den baggrund af afgørende betydning, at omkostnings- og prisudviklingen her i landet ikke skaber hindringer for en forcering af eksporten. Tværtimod burde omkostnings- og prisforholdene udvikle sig sådan, at de direkte bidrog til den nødvendige overflytning af ressourcer til eksporterhvervene. Det er et synspunkt, som regeringen gentagne gange har fremhævet, og der synes også at være almindelig tilslutning til det både her i tinget og udenfor.

Jeg skal i denne forbindelse understrege, at såvel arbejdsmarkedets parter som erhvervsorganisationerne gav tilslutning, da regeringen i september opfordrede organisationerne til samarbejde om løsningen af de økonomiske problemer. Ikke mindst noterede regeringen sig med tilfredshed det svar, som arbejdsmarkedets parter afgav den 16. oktober sidste år, og hvorfra jeg vil citere følgende:

„Dansk Arbejdsgiverforening og LO er af den opfattelse, at det af hensyn til opretholdelsen af fuld beskæftigelse og af mulighederne for fortsat fremgang i produktion og levestandard er nødvendigt for regering og folketing at føre en økonomisk politik, der tager sigte på at sikre stabile priser og en væsentlig reduktion i underskuddet på betalingsbalancen.

Arbejdsmarkedets organisationer vil på frivilligt grundlag bidrage hertil ved under overenskomstforhandlingerne at tage samfundsøkonomiske hensyn med sigte på, at de løn- og arbejdsvilkår, vi aftaler på det private arbejdsmarked, ikke fører til svækkelse af den tilsigtede stabilisering af den almindelige prisudvikling, forringelse af erhvervslivets konkurrenceevne og belastning af betalingsbalancen.“